

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 7C/228/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8212210118
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Hanuščaková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2016:8212210118.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov samosudkyňou Mgr. Ivanou Hanuščakovou v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova ul. č. 25, 811 09 Bratislava, IČO:35 807 598, zast. Fridrichom Paľkom, s.r.o., Grosslingova 4, 811 09 Bratislava, proti žalovanému Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd **z a m i e t a** návrh žalobcu na prerušenie konania.

Žalobu v celom rozsahu **z a m i e t a**.

Žalovanému **n e p r i z n á v a** náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Uznesením Okresného súdu Prešov, č.k. 15C/269/2012-7 zo dňa 10.10.2012 súd spojil na spoločné konanie veci vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15C/269/2012, 15C/278/212, 15C/286/2012, 15C/294/2012, 15C/297/2012, 15C/298/2012, 15C/300/2012, 15C/303/2012, 15C/312/2012, 15C/324/2012, ktoré sa ďalej viedli pod sp. zn. 15C/269/2012.

Uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 18.10.2012, č.k. 1Nc/46/2012-13 boli sudcovia Okresného súdu Prešov vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci sp. zn. 15C/269/2012. Vec sa prikázala na konanie Okresnému súdu Bardejov. Na tunajšom súde je vec vedená pod sp. zn. 7C/228/2012.

Žalobca sa podanými návrhmi na začatie konania doručenými súdu dňa 27.09.2012 domáhal náhrady majetkovej škody v sume 125,- eur a nemajetkovej ujmy v sume 1/ 660,- eur, 2/ 385,- eur, 3/ 385,- eur, 4/ 715,- eur, 5/ 440,- eur, 6/ 440,- eur, 7/ 440,- eur, 8/ 330,- eur, 9/ 330,- eur, 10/ 935,- eur, vo vzťahu k namietaným zbytočným prietiahom v exekučných konaniach vedených ním ako oprávneným proti povinným :

1. D. L., pod EX 4991/2010,
2. C. G., pod EX 13604/2010,
3. C. M., pod EX 7825/2011,
4. G. U. pod EX 3143/2010,
5. C. O. pod EX 8302/2008,
6. M. R. pod EX 8148/2008,
7. G. F. pod EX 7753/2008,
8. M. I. pod EX 4444/2009,
9. C. R. pod EX 11493/2008,

10. G. E. pod EX 11395/2009.

Svoj návrh odôvodnil poukazom na skutočnosť, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. V súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt veriteľ zo Zmluvy o úvere navrhol písomným podaním súdному exekútorovi vykonať exekúciu, a to z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Exekúciu žalobca navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho :

- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník - povinný D. L.Č., pod EX 4991/2010,
- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník - povinný C. G., pod EX 13604/2010,
- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXXXX, kde bol dlžník - povinný C. M., pod EX 7825/2011,
- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník - povinný G. U. pod EX 3143/2010,
- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník - povinný C. O. pod EX 8302/2008
- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník - povinný M. R. pod EX 8148/2008
- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník - povinný G. F. pod EX 7753/2008
- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník - povinný M. I. pod EX 4444/2009
- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník - povinný C. R. pod EX 11493/2008,
- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník - povinný G. E. pod EX 11395/2009.

Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky žalobcu efektívne a účinne, predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému okresnému súdu (Okresný súd Prešov, ďalej len súd) a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe.

Vzhľadom k zmenám právnej úpravy procesného postupu exekučného súdu vo veci rozhodovania o udelení poverenia na vykonanie exekúcie a vplyvu tejto úpravy na práva a právom chránené záujmy žalobcu, žalobca považuje za nutné uviesť, že :

Podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.06.2011, súd skúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ak ide o exekučné konanie vykonané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa neskúma. Ak súd zistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor, žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V zmysle zákonného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.06.2010 do 31.05.2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi. Povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia tejto žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Žalobca upozorňuje, že disponuje exekučnými titulmi, ktorými sú rozsudky stáleho rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a teda nejde o rozhodnutia rozhodcovskej komisie ale rozsudky rozhodcovského súdu. V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie

poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia tejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu.

Žalobca poukázal taktiež na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.02.2002 do 31.05.2010 v zmysle ktorého súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak nezistí rozpor, žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora aby exekúciu vykonal. Ak zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. V exekučnom konaní vedenom podľa uvedených procesných pravidiel sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia tejto žiadosti bez ohľadu na to, aký exekučný titul bol predložený.

Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu (návrh, žiadosť spĺňali všetky materiálne a formálne náležitosti predpokladané zákonom), rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia takto :

1. až dňa 4.5.2011 vo veci povinného D. L., pod EX 4991/2010, omeškanie viac ako 12 mesiacov,
2. až dňa 28.1.2011 vo veci povinného C. G., pod EX 13604/2010, omeškanie viac ako 7 mesiacov,
3. až dňa 7.12.2011 vo veci povinného C. M., pod EX 7825/2011, omeškanie viac ako 7 mesiacov,
4. až dňa 7.3.2011 vo veci povinného G. U. pod EX 3143/2010, omeškanie viac ako 13 mesiacov,
5. až dňa 15.12.2008 vo veci povinného C. O. pod EX 8302/2008, omeškanie viac ako 8 mesiacov,
6. až dňa 15.12.2008 vo veci povinného M. R. pod EX 8148/2008, omeškanie viac ako 8 mesiacov,
7. až dňa 15.12.2008 vo veci povinného G. F. pod EX 7753/2008, omeškanie viac ako 8 mesiacov,
8. až dňa 19.11.2009 vo veci povinného M. I. pod EX 4444/2009, omeškanie viac ako 6 mesiacov,
9. až dňa 15.01.2009 vo veci povinného C. R. pod EX 11493/2008, omeškanie viac ako 6 mesiacov,
10. až dňa 31.01.2011 vo veci povinného G. E. pod EX 11395/2009, omeškanie viac ako 17 mesiacov.

V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Poškodený sa dozvedel o všetkých okolnostiach skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Majetková škoda, ktorá mu vznikla predstavuje účelne vynaložených nákladov - správa a vymáhanie pohľadávok v období od doručenia žiadosti o udelenie poverenia po jeho rozhodnutie o nej - správa pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca

pomocou informačného systému - 70 eur, na udržanie a správu informačného systému 40 eur a administratívne náklady - urgencie, publikačné náklady 15 eur, spolu 125,- eur (v každej exekúcii). Táto suma by ho nezaťažila, ak by súd postupoval správne. Presnú škodu by bolo možné vyčíslit len s ťažkosťami, preto ju paušalizoval.

Zároveň si uplatňuje aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenie práva na súdnu ochranu zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd nie je dostatočných zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup bol takej intenzity, že spôsobil zbytočné prietťahy spojené so zásahom do jeho majetkových práv.

Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu nasledovných rizík:

- neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného;
- neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným;
- neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k insolvencii povinného.

Akokoľvek, náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Žalobca uvádza aj ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy:

- a. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti;
- b. Úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov;
- c. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 77/02).

Všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky a podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je

povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 120/2010 z 12. mája 2010).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 271/05).

Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádza pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, ak ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, že každý rok poznačený prietahmi sa vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,- Sk, teda cca 660 eur. Poukázal na rozhodnutia ÚS SR týkajúce sa priznania zadošťučinenia pri zbytočných prietahoch v civilnom konaní.

Primeranú náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňuje za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a spravodlivé riešenie vecí a vyvolanie rizík ohrozujúcich vymoženie pohľadávky (spôsobenej v priamej súčinnosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu). Uplatňuje si sumu po 55 eur za každý mesiac prieťahov -omeškania exekučného súdu podľa doktríny ÚS SR - 660 eur za rok. Poukázal na vysoký počet dní nečinnosti exekučného súdu.

Ďalej dodal, že postupoval podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaný však do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval. Preto je nutné deklarovat' porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože súdna ochrana nebola poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite, deklarovat' porušenie práva žalobcu na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov zaručenom čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, deklarovat' porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, nahradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu, ktorá mu bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením jeho práv uvedených vyššie. Zároveň žiadal aj o rozhodnutie medzitimným rozsudkom podľa § 152 ods. 2 O.s.p..

Na pojednávanie vo veci konané dňa 6.4.2016 sa nedostavili účastníci konania ani právny zástupca žalobcu. Žalovaný svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil, o odročenie pojednávania nežiadal. Žalobca a jeho právny zástupca svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnili, ani nežiadali o odročenie pojednávania. Súd preto vec v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal a rozhodol v ich neprítomnosti, prihliadol pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením v spise pripojených listinných dôkazov, tak ako boli oboznamované na pojednávaniach (návrhmi na začatie konania, uznesením o spojení vecí, o vylúčení sudcov OS prešov a prikázaní veci na konanie, vyjadreniami žalobcu a žalovaného s prílohami, obsahmi pripojených spisov Okresného súdu Prešov sp. zn. 17Er/415/2010, 15Er/852/2010, 3Er/1959/2011, 17Er/235/2010, 23Er/303/2012, 23Er/3223/2008, 23Er/3197/2008, 6Er/1825/2009, 23Er/23/2009, 27Er/358/2009, návrhmi na prerušenie konania, uznesením na čl. 118 - 119) a zistil tento skutkový stav veci :

Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. V prvom rade poukázal na zmätočnosť samotného návrhu žalobcu. V žalobnom návrhu sa v tomto prípade vyskytujú viaceré nedostatky, napr. že žalobca nedokázal uviesť ani len spisovú značku príslušného exekučného konania, pod ktorou je vedené na súde, chýbajú relevantné údaje ako dátum doručenia podania na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátum, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody. Vo všeobecnosti musí namietat', že žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy, atď... Žalobca síce uviedol časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno má znášať žalobca sám. Poukázal aj na to, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Žalobca uvádza rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prieťahov. Z takto formulovanej žaloby nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keďže v žalobe sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu/titulov si uplatňuje svoj nárok. Nie je zrejmé, či si žalobca uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prieťahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote.

Čo sa týka uvádzaných prieťahov v konaní v prvom rade je potrebné poznamenať, že žalobca neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu. Žalobca neuviedol, ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany žalovanej, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prieťahy v príslušnom konaní predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti. Judikatúra Ústavného súdu SR, konkrétne v náleze z 03.05.2011, č. k. III. ÚS 69/2011-25, taktiež poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilantibus iura

(každý nech si stráži svoje právo). To, že tak žalobca nekonal, je možné pripísať iba jemu. V druhom rade, má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR.

Poukazuje tiež na to, že dňa 23.04.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.09.2012 bola okresnému súdu doručená predmetná žaloba vo veci, je zrejmé, že žalobca ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Poukázal na znenie § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, zák. č. 514/2003 Z.z., Z ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že poškodený sa práva na

náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti (doručenia na príslušný orgán) o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Poukázal na to, že napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, ktoré adresoval žalobcovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody mu bola doručená všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o škode, doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, uviesť skutočnosť, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prieťahy. Žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal, preto nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný.

Zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje nasledujúce všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci:

- 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,
- 2/ vznik škody,
- 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

K nesprávnemu úradnému postupu - rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia po 15-dňovej lehote poukázal na to, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Poukázal na množstvo nezákonných exekúcií. Urýchlené konanie v takýchto prípadoch by viedlo k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu. Zmluvné podmienky je možné skúmať aj v exekučnom konaní (rozsudok Súdneho dvora EÚ C - 40/08). Uvedené vyslovil aj ÚS SR vo svojom rozhodnutí IV. ÚS 60/2011, rovnako NS SR - povinnosť ex offo skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, skúmanie rozhodcovského konania (ochrana spotrebiteľa). Samotný žalobca uvádza znenie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011 „Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa §41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.“ Ustanovenie §41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku znie: „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva skutočnosť, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Toto znenie je účinné od 01.06.2011, kedy bol Exekučný poriadok novelizovaný zákonom č. 102/2011 Z. z., čo znamená, že akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 01.06.2011 nemá žiadnu oporu v zákone. Pred 01.06.2011 § 41 ods. 2 písm. d)

Exekučného poriadku znel „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“. V samotnej dôvodovej správe, je k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor SR. Skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová „rozhodnutí rozhodcovských súdov“, predstavovala len explicitnejšie ujasnenie litery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. Argumentácia žalobcu je v interpretácii toho, čo zamýšľal zákonodarca, nefundovaná a nepravdivá a § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred 01.06.2011. Vo všeobecnosti je taktiež potrebné poukázať na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02 ktorá konštatuje, že „Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone (napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 64/97, na ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje), ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00).“ Z uvedeného vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

K existencii prieťahov v konaní žalovaný poukázal na znenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013.

V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Uviedol, že žalobca nepreukázal, aby podal sťažnosť na prieťahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, žeby existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom, konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP či právoplatné rozhodnutie ÚS SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov. Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov vyplýva z čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, pričom kompetentný o tom rozhodnúť je ÚS SR, ktorý v súlade s ustálenou judikatúrou vždy skúma s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu podľa troch kritérií : zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (I. ÚS 41/02). Efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je podľa jeho názoru oprávnený preskúmať súd v konaní o náhradu škody, ale len ÚS SR na podklade ústavnej sťažnosti., resp. predseda príslušného súdu na základe sťažnosti na prieťahy. Opačný výklad by znamenal, žeby existovalo viacero orgánov oprávnených preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. V uvedenému záveru dospel aj Krajský súd v Nitre (sp. zn. 9Co 285/2011). Došlo by k absurdnej situácii, keď by všeobecný súd preskúmal postup iného všeobecného súdu. Mohlo by to smerovať aj k porušeniu inštančného princípu. Poukázal aj na § 53 ods. 1 zák. č. 38/1993 Zb. - využitie všetkých opravných prostriedkov na ochranu svojich práv. Ak by prieťahy v konaní konštatoval všeobecný súd a priznal nemajetkovú ujmu podľa zák. č. 514/2003 Z.z., ÚS SR by už o takom nároku nemohol konať, ak by sa predtým poškodená osoba nedomáhala nároku podľa cit. zákona. Keďže ústavný súd skúma porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a finančné zadosťučinenie priznáva (bez skúmania, či bol nárok uplatnený aj podľa zák. č. 514/2003 Z.z.) je zrejmé, že všeobecný súd nemôže konštatovať prieťahy v konaní a priznať za ne nemajetkovú ujmu.

Žalobca preto nepreukázal existenciu prietahov v konaní. Ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných žalobcom v niektorých žalobách, k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období pred marcom 2009.

Podľa ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Ak teda mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to po 15-dňovej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na uvedené vzniesol námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23. 4. 2009 (t. j. tri roky pred dňom, kedy mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku).

Žalobca sa vo svojej žalobe domáha náhrady škody v paušálnej sume 125 eur.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je okrem iného nevyhnutné preukázať existenciu škody. Podľa názoru žalovaného žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické.

Uplatnená škoda je vyčíslená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch, výdajoch spojených so stratou času zamestnanca a to bez ohľadu na dĺžku trvania prietahov. Škoda ho zaťažila v období od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o nej. Vyčísľuje ju prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, udržiavanie, správu systému, spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné. Žalobca neuviedol, či sa domáha skutočnej škody či ušlého zisku v zmysle § 17 ods. 1

zák. č. 514/2003 Z.z.. Žalobca v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno. Paušalizácia vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného ani za ušlý zisk, preto nie je možné sa domáhať ich náhrady podľa cit. zákona. Žalobca by musel preukazovať vznik škody pri každej pohľadávke. Žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad úverov a tento využíval nielen počas doby deklarovaných prietahov, ale aj pred týmto aj po tomto období, na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcie, ale aj takých pri ktorých exekúcie neprebehli. Ich uplatnenie preto považuje za účelové. Vo vzťahu k udávanému spracovaniu urgencií súdom a publikačné výdaje sú neprimerane vysoké. Tým viac, že sám žalobca pri predbežnom prerokovaní nároku udával, že disponuje databázou návrhov v elektronickej forme a že súdom boli zaslané tiež elektronicke. Suma 125 eur na každého dlžníka je neprimeraná a nepreukázaná. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody žalobcu neodbremeňuje ani množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií, teda skutočností, ktorými žalobca exemplárne nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje.

Na základe všetkých uvedených skutočností je toho názoru, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody.

Žalobca sa vo svojej žalobe domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 660,- eur (výška, ktorú priznal ÚS SR za prietahy za rok) podľa toho ako dlho trvalo domnelé omeškanie, pričom má byť spravodlivou satisfakciou za utrpený zásah do základných práv a bude kompenzovať každé porušenie práva na súdnu ochranu, ktoré žalobca uplatňoval jednotlivito podaním všetkých návrhov na začatie občianskeho súdneho konania. Poukázal na ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z.. V prvom rade je potrebné uviesť, že finančné zadostučinenie nie

je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Priznanie sumy 660,- eur za každý rok prietahov je nesprávna voľba. ÚS SR pri rozhodovaní o prietahoch vychádza aj z významu sporu pre žalobcu, pričom v tomto prípade sa jedná o veľkú spoločnosť poskytujúcu spotrebiteľské úvery. Prihliada sa, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ žalobca tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa žalobcom udávaných nálezov ÚS SR, pokiaľ predseda súd nemohol zjednať prípadnú nápravu. V druhom rade, je potrebné poznamenať, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné, keďže náhradu si uplatňuje právnická osoba. Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prietahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Žalobca uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“, ale tieto nie sú bližšie konkretizované. Taktiež žalobca nespresnil, v čom a ako situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu.“ Žalobca zároveň zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobného návrhu nevyplýva a z toho dôvodu žalovaný nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný poukázal na potrebu zohľadnenia vyššie citovaného ustanovenia, ako aj ustanovenia § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. pri formovaní záveru o potrebe priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. o výške takejto náhrady. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. V tejto súvislosti upozorňuje a ako prílohu tohto vyjadrenia dokladá list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010)] 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove (Vec C-76/10).

Je zrejmé, že žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie žalobcu, najmä v prípade návrhov na vykonanie exekúcie, kde zvyčajne nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia práva spotrebiteľa - povinného. Uvedené má vplyv aj na otázku posúdenia nesprávného úradného postupu, kde súdy v prípade návrhov žalobcu na vykonanie exekúcie musia opatrne zvažovať, či sa poverenie vydá alebo nevydá, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. Vzhľadom na uvedené považuje konanie žalobcu za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňuje náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená náhrada škoda mu mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu. Už aj samotné konštatovanie porušenia práv žalobcu musí byť považované za dostačujúce. Vylučuje to priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Zastáva názor, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Zároveň aplikujú ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia žalobcu (ako spoločnosti s negatívnou povestou využívajúcu neprijateľné podmienky), minimálnej závažnosti

prípadnej ujmy a následky, ktoré žalobcovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť, nemôže byť podľa žalovaného žalobcovi priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa ustanovenia § 5 ods. 1, § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu/nezákonného rozhodnutia, vzniku škody či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav

(následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností je žalovaný toho názoru, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu (spočívajúcim v tom, že súd rozhodol o poverení exekútora po uplynutí 15 dňovej lehoty) a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov. Stav, v ktorom sa žalobca ocitol, si zaviniť sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že žalobca si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., považuje žalobu za právne neopodstatnenú žiada ju zamietnuť. Náhradu trov konania si uplatňuje. K podaniu predložil list Európskej komisie vo vzťahu k námietkam voči žalobcovi a článok z denníka Sme.

Podaním zo dňa 15.2.2013 žalobca uviedol, že nedisponuje rovnopismi návrhov na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody podaného žalovanému, ktorý by obsahoval dátum podania. Žalovaný potvrdil jeho prijatie na podateľni. Originály návrhom založil žalovaný do svojich spisov. Navrhol, aby súd vykonal oboznámením s týmto spisom. Rovnopisy návrhov si nevyhotovil, aby nedošlo k navýšeniu jeho materiálnej škody. Žiadna úprava mu neukladá povinnosť zabezpečiť si rovnopisy návrhov na predbežné prerokovanie nárokov na náhradu škody. Uviedol, že disponuje databázou návrhov v elektronickej forme (spolu 43.597). Súdom boli predložené potvrdenia MS SR o prijatí žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Poukázal na § 121 O.s.p..

Žalobca súdu predložil aj vyjadrenie k znaleckému posudku, ktorý mal stanoviť výšku majetkovej škody na jeho strane, ktorá je predmetom tohto konania, pričom majetková škoda v prípade neskorého rozhodovania súdu o udelení poverenia je minimálne 30,76 eur, v prípade neskorého rozhodovania súdu o zmene exekútora minimálne 31,68 eur.

Žalovaný s podaným znaleckým posudkom nesúhlasil a naďalej sa pridrižoval svojho písomného vyjadrenia.

Zo spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 17Er/415/2010 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému D. L. (EX 4991/2010) o vymoženie 876,- eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 12.5.2010, sp. zn. SR 22142/09. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 12.5.2010. Súdny exekútor JUDr. A. L. požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 25.5.2010, doručenou súdu dňa 19.7.2010. Dňa 4.5.2011 bol súdny exekútor JUDr. L. súdom poverený na vykonanie exekúcie.

Zo spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 15Er/852/2010 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnej C. G. (EX 13604/2010) o vymoženie 740,03 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 12.7.2010, sp. zn. SR 05743/10. Oprávnený podal návrh na vykonanie

exekúcie dňa 18.8.2010. Súdny exekútor JUDr. A. L. požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 6.10.2010, doručenou súdu dňa 29.11.2010. Dňa 28.1.2011 bol súdny exekútor JUDr. L. súdom poverený na vykonanie exekúcie.

Zo spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 3Er/1959/2011 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému C. M. (EX 7825/2011) o vymoženie 793,27 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 19.4.2011 sp. zn. SR 00818/11. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 26.5.2011. Súdny exekútor JUDr. A. L. požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 26.7.2011, doručenou súdu dňa 3.8.2011. Dňa 7.12.2011 bol súdny exekútor JUDr. L. súdom poverený na vykonanie exekúcie. Následne súd uznesením zo dňa 19.4.2012 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil, voči čomu sa odvolal oprávnený. Uznesenie bolo odvolacím súdom uznesením zo dňa 24.8.2014 potvrdené, návrh na prerušenie konania bol zamietnutý. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 8.10.2014. Oprávnený podal aj návrh na prerušenie konania, povinný návrh na zastavenie a odklad exekúcie.

Zo spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 17Er/235/2010 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému G. U. (EX 3143/2010) o vymoženie 4.065,05 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 27.1.2010, sp. zn. SR 21370/09. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 22.3.2010. Súdny exekútor JUDr. A. L. požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 1.4.2010, doručenou súdu dňa 30.4.2010. Dňa 7.3.2011 bol súdny exekútor JUDr. Krutý súdom poverený na vykonanie exekúcie.

Zo spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 23Er/3235/2008 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému C. O. (EX 8302/2008) o vymoženie 78.240,- Sk s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 13.6.2008, sp. zn. SR 04579/08. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 10.9.2008. Súdny exekútor JUDr. A. L. požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 24.9.2008, doručenou súdu dňa 31.10.2008. Dňa 15.12.2008 bol súdny exekútor JUDr. L. súdom poverený na vykonanie exekúcie.

Zo spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 23Er/3223/2008 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému M. R. (EX 8148/2008) o vymoženie 4.500,- Sk s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 19.6.2008, sp. zn. SR 05454/08. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 10.9.2008. Súdny exekútor JUDr. A. L. požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 24.9.2008, doručenou súdu dňa 30.10.2008. Dňa 15.12.2008 bol súdny exekútor JUDr. L. súdom poverený na vykonanie exekúcie. Poverenie bolo exekútorom súdu vrátené dňa 9.3.2010 z dôvodu vymoženia pohľadávky.

Zo spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 23Er/3197/2008 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnej G. F. (EX 7753/2008) o vymoženie 17.002,- Sk s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 15.5.2008, sp. zn. SR 04026/08. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 4.9.2008. Súdny exekútor JUDr. A. L. požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 18.9.2008, doručenou súdu dňa 27.10.2008. Dňa 15.12.2008 bol súdny exekútor JUDr. L. súdom poverený na vykonanie exekúcie. Následne povinná podala návrh na odklad exekúcie a návrh na zastavenie exekúcie, ktoré boli zamietnuté uznesením súdu zo dňa 1.12.2009, voči ktorému podala povinná odvolanie, rovnako námietky voči trovám exekúcie a námietku zaujatosti voči exekútorovi. Uznesením súdu zo dňa 1.3.2010 súd odložil výkon exekúcie do právoplatného rozhodnutia o návrhu na zastavenie exekúcie, právoplatného dňa 8.6.2011. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie oprávnený. Po vykonaní úkonov spojených s predložením veci odvolaciemu súdu, bol spis dňa 9.3.2011 predložený Krajskému súdu v Prešove, ktorý potvrdil uznesenie súdu zo dňa 1.3.2010.

Zo spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 6Er/1825/2009 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnej M. I. (EX 4444/2009) o vymoženie 661,24 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 19.5.2009, sp. zn. SR 01148/09. Oprávnený podal návrh na vykonanie

exekúcie dňa 25.6.2009. Súdny exekútor JUDr. A. L. požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 17.7.2009, doručenou súdu dňa 23.7.2009. Dňa 19.11.2009 bol súdny exekútor JUDr. L. súdom poverený na vykonanie exekúcie.

Zo spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 23Er/23/2009 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému C. R. (EX 11493/2008) o vymoženie 5.200,- Sk s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 26.9.2008, sp. zn. SR 09293/08. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 10.12.2008. Súdny exekútor JUDr. A. L. požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 30.12.2008, doručenou súdu dňa 09.01.2009. Dňa 15.01.2009 bol súdny exekútor JUDr. L. súdom poverený na vykonanie exekúcie.

Zo spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 27Er/358/2009 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému (G. E. EX 11395/2009) o vymoženie 834,49 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 20.8.2009, sp. zn. SR 12233/09. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 6.11.2009. Súdny exekútor JUDr. A. L. požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 12.11.2009, doručenou súdu dňa 26.11.2009. Dňa 31.1.2011 bol súdny exekútor JUDr. L. súdom poverený na vykonanie exekúcie. Poverenie bolo exekútorom súdu vrátené dňa 26.9.2011 z dôvodu vymoženia pohľadávky.

Podľa § 5 ods. 1 zákon č. 514/2003 Z.z. (účinného od 01.01.2009 so zmenami účinnými od 01.01.2013 vyznačenými nižšie) právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 3 cit. zák. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 6 ods. 1, 2 cit. zák. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 9 cit. zák. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 9 ods. 1, 2, 4 cit. zák účinného od 01.01.2013 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky. Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie

vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) cit. zák. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak (zmena účinná od 01.01.2013 - škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu),
2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,
3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 15 ods. 1 cit. zák. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 cit. zák. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa 16 cit. zák. účinného od 01.01.2013 zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil. Príslušný orgán neprihliada na žiadosť, ak žiadosť nemá náležitosti podľa odseku 1 a poškodený na výzvu príslušného orgánu v určenej lehote neodstránil nedostatky žiadosti; tým nie je dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde. Ak žiadosť už bola prerokovaná, príslušný orgán túto skutočnosť oznámi žiadateľovi s odôvodnením, že žiadosť už bola prerokovaná a na opakovanú žiadosť príslušný orgán ďalej neprihliada. Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Každý je povinný bezodplatne poskytnúť súčinnosť potrebnú pre predbežné prerokovanie návrhu príslušnému orgánu v lehote určenej príslušným orgánom.

Podľa § 17 ods. 1, 2, 3, 5 cit. zák. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

V žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a pri uplatnení nároku na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1 a 2.

Podľa § 17 cit. zák. účinného od 01.01.2013 uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.8a)

Podľa § 19 cit. zák. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia (ods. 1). Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8 (ods. 2). Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov (ods. 3).

Podľa § 19 ods. 1 cit. zák. účinného od 01.01.2013 právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Podľa § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995, účinný od 01.06.2010, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) cit. zák. podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila a vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995, účinný od 01.02.2002 do 31.05.2010, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V zmysle cit. ust. zákona č. 514/2003 Z.z. predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci sú : 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny

úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinnosti pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom.

V tomto prípade sa žalobca domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v zmysle ust. zák. č. 514/2003 Z.z. (ďalej aj Zákona) dôvodiac, že súd nepoveril súdneho exekútora JUDr. L., aby vykonal exekúcie (vyššie uvedené) v lehote 15 dní od doručenia jeho žiadostí o udelenie poverenia (teda v rozpore § 44 ods. 2 Ex. Por.). Týmto konaním súdu, nesprávnym úradným postupom mu mala byť spôsobená škoda, ktorú si uplatnil aj návrhom na predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 ods. 1 Zákona pred príslušným orgánom konajúcim za štát - Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Podľa vyjadrenia žalovaného však žalobca svoj predbežný návrh neodôvodnil čo do dôvodu a výšky, avšak uplatnenie nároku podľa § 15 ods. 1 Zákona potvrdil. Preto súd vychádzal z ich zhodných tvrdení, že návrh na predbežné prejednanie nároku podaný bol. Lehota šiestich mesiacov už uplynula márne (aj keď návrh na súd bol podaný pred jej uplynutím). Žalobca namietal niekoľko mesačné zbytočné prietahy v konaní.

Exekučné konania sp. zn. 17Er/415/10, 17Er/235/10, 27Er/358/09, 23Er/23/09, 6Er/1825/09, 23Er/3197/08, 23Er/3223/08, 23Er/3235/08 začali po dni 1.6.2010, teda boli vedené podľa Exekučného poriadku účinného do 1.6.2010.

Exekučné konania sp. zn. 15Er/852/2010 a 3Er/1959/2011 začali po dni 1.6.2010, teda boli vedené podľa Exekučného poriadku účinného od 1.6.2010.

Zo strany žalovaného bola vznesená námietka premlčania nárokov. Preskúmaním všetkých pripojených exekučných spisov súd zistil, že návrhy na vykonanie exekúcie a žiadosti o udelenie poverenia boli podané aj pred aj po dni 27.09.2009 (teda 3 roky spätne pred podaním samotnej žaloby) event. Pred a po dni 23.4.2009 (podania návrh o predbežne prejednanie nárokov). Vzhľadom na cit. ust. §19 Zák. č. 514/2003 Z.z. má súd zato, že premlčané sú nároky žalobcu uplatnené na základe návrhov na vykonanie exekúcií vo veciach

: 23Er/23/09, 23Er/3197/08, 23Er/3223/08, 23Er/3235/08, keďže k týmto dátumom mal žalobca objektívne vedomosť, že mohlo dôjsť k porušeniu namietaných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Preto v tejto časti súd vyhovel námietke žalovaného.

Ďalej sa súd zaoberal už len návrhmi žalobcu vyplývajúcimi z exekučných konaní : 17Er/415/10, 17Er/235/10, 27Er/358/09, 6Er/1825/09, 15Er/852/2010 a 3Er/1959/2011.

V tomto prípade je nutné prisvedčiť žalobcovmu tvrdeniu, že exekučný súd nepoveril súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu v lehote 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia (§ 44 ods. 1, 2 Ex. Por.), avšak táto lehota bola daná bez výnimky len pre exekučné konania začaté do 31.5.2010 (t.j. pre konania 17Er/415/10, 17Er/235/10, 27Er/358/09, 6Er/1825/09). Podľa Ex. Por. účinného od 1.6.2010, v prípade exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d), táto lehota neplatí (t. j. pre konania 15Er/852/2010 a 3Er/1959/2011). Avšak vo všetkých prípadoch došlo k vydaniu písomného poverenia pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie a tieto exekúcie pribiehajú, okrem exekúcie vo veci sp. zn. 3Er/1959/11, kde došlo k jej právoplatnému zastaveniu. Teda možno konštatovať, že súdom došlo k náprave.

Naviac vo vzťahu k nároku žalobcu uplatnenom v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 27Er/358/2009 neprichádza právo na náhradu škody podľa tvrdení žalobcu k úvahe, keďže došlo k vymoženiu pohľadávky vykonaním exekúcie, teda u žalobcu ani nemohlo objektívne dôjsť k vzniku akejkoľvek škody.

Avšak je nutné ďalej poukázať na skutočnosť, že ohľadne žalobcom tvrdeného prietahu sa nevedlo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sťažnosť na prietahy v konaní , nerozhodoval ani Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného v jeho súčasnom znení od 01.01.2003, by len takého podklady boli relevantné pre

priznanie žalobcom uplatnených nárokov, samozrejme po preukázaní ďalších predpokladov náhrady škody. Žalobca nepodal v týchto veciach ani informáciu o stave konania ako tvrdí.

Súd ešte považuje za potrebné uviesť, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Žalobca mal možnosť domáhať sa ochrany svojich práv podaním ústavnej sťažnosti v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 Ústavy SR. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa troch základných kritérií: zložitosť vecí, správanie účastníka a postup súdu. Súdne konanie pred iným všeobecným súdom nie je oprávnený preskúmať iný všeobecný súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy v konaní podľa zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch. Pripustenie opačného výkladu by znamenalo pripustenie, že konajúci súd o náhrade škody by mohol hodnotiť postup svojho alebo iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov a znamenalo by to absurdný záver, že všeobecné súdy preskúmajú postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve.

Na záver je potrebné uviesť, že aj napriek zisteným skutočnostiam, ak by súd pripustil, že došlo v rámci exekučných konaní k namietaným prieťahom (nevydaním poverenia v 15 - dňovej lehote od doručenia žiadosti exekútora), súd by žalobcovi nemohol uplatnené nároky priznať a to z dôvodov, že ani v jednom prípade nepreukázal predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci a to najmä :

1/ vznik a existencia škody; žalobca sa domáha náhrady materiálnej škody vo forme paušalizovanej škody a nemajetkovej ujmy vychádzajúc z judikatúry Ústavného súdu SR. Tieto nároky sú neodôvodnené čo do základu a výšky. Súd nepovažuje za postačujúce žalobcovo odôvodnenie vzniku a výšky majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Rovnako žalobca nepreukázal, že nie je dostačujúce len konštatovanie porušenia práva. Nebolo zistené, aby nesprávny postup namietal na súde sťažnosťou podľa zák. č. 757/2004 Z.z.. Ujmu, ktorá mu mala vzniknúť neodôvodnil dostačujúco čo do jej výšky či vzniku v zmysle § 17 Zákona. Paušálna materiálna škoda je len hypoteticky vypočítaná, bez akéhokoľvek reálneho základu. Na uvedenom závere súdu nič nemení ani predložený znalecký posudok. Je vecou posúdenia súdu, či sú splnené podmienky pre konštatovanie vzniku škody a jej následkov. Navyiac, ak exekúcie prebiehajú, na základe poverení vydaných súdom súdnemu exekútorovi. Žiadne zo žalobcom udávaných rizík nevyplývajú z predložených exekučných spisov a na ich preukázanie žalobca neoznačil ani nepredložil žiadne dôkazy. Za jeho namietanú prípadnú stratu vymoženía pohľadávky a pod. nie je zodpovedný exekučný súd. Súd poukazuje aj negatívne vnímanie žalobcu v spoločnosti, ktorý používa neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách (čo bolo súdom aj konštatované v obdobných veciach) a záujem Európskej komisie o jeho činnosť.

2/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, ktorú vôbec neodôvodnil a ktorá ani nebola zistená.

Vzhľadom na zistené skutočnosti sa súd nezaoberal ďalšími námietkami účastníkov konania a návrh žalobcu ako neopodstatnený pre nesplnenie podmienok pre priznanie náhrady škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. zamietol. K žiadosti žalobcu o vydanie medzitýmneho rozsudku je potrebné uviesť, že neboli splnené podmienky na jeho vydanie (§ 152 ods. 2 O.s.p.).

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142ods. 1 O.s.p. tak, že priznal ich náhradu úspešnému žalovanému. Avšak žalovaný trovy konania nevyčísľil v zákonom stanovenej lehote, súd preto postupom podľa § 151 ods. 2 O.s.p. nepriznal ich náhradu žalovanému. Súd v tomto prípade nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania.

Podaním zo dňa 5.4.2016 podal žalobca ďalší návrh na prerušenie konania z dôvodov, ktoré udával v skoršom návrhu na prerušenie konania zo dňa 20.11.2015, o ktorom súd právoplatne rozhodol uznesením súdu zo dňa 8.12.2015, č.k. 7C/228/2012-118 a to tak, že ho zamietol. Súd poukazuje na odôvodnenie cit. uzn. (čl. 118-119 spisu) a v plnom rozsahu odkazuje na tieto dôvody, pre ktoré

opätovne zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania aj v tomto prípade. Súd dospel k záveru, že nie je dôvod na prerušenie tohto konania o náhradu škodu z dôvodov, ktoré udáva žalobca. Ako vyplýva z obsahu spisu, v tomto konaní sa žalobca domáha náhrady škody pre nesprávny úradný postup súdu dôvodiac, že príslušný okresný súd postupoval v rozpore s Exekučným poriadkom pri rozhodovaní o žiadosti o udelenia poverenia a to pre nedodržanie 15 - dňovej lehoty na rozhodnutie

o žiadosti súdneho exekútora a z dôvodu nesprávneho rozhodnutia súdu o žiadosti o udelenie poverenia a to jej zamietnutie. Súd sa s dôvodmi podanej žaloby dôkladne vysporiada vo svojom rozhodnutí vo veci samej s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k veci a s prihliadnutím na prípadne zistené nedostatky v postupe exekučného súdu. Navyiac predmetom konaní v oboch veciach sú odlišné nároky vyplývajúce z úplne odlišných skutkových okolností (porušenie práva Európskej únie a vydanie bezdôvodného obohatenia a nárok na náhradu škody pre nesprávny úradný postup súdu). Rovnako súd dodáva, že žalobca nie vo všetkých prípadoch využil svoje právo na preskúmanie rozhodnutia súdu prvého stupňa v odvolacom konaní, resp. jeho odvolania neboli úspešné a rozhodnutia exekučných súdov nadobudli právoplatnosť. Postup súdu pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia súd postupuje podľa Exekučného poriadku a skúma formálnu a materiálnu vykonateľnosť predloženého exekučného titulu. Uvedené konanie a postup exekučného súdu súd posúdi v rozhodnutí vo veci samej. Súd je názoru, že v tomto konaní možno o veci rozhodnúť aj bez toho, aby bolo konanie prerušené z dôvodov, ktoré udáva žalobca. Vzhľadom k tomu, že podanie žalobcu neobsahuje dôvod, ktorý by opodstatňoval prerušenie konania v zmysle cit. ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., súd jeho návrh na prerušenie konania zamietol. Citované ustanovenie O.s.p. poskytuje súdu možnosť konanie prerušiť, nie obligatórne konanie prerušiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresný súd Bardejov v lehote 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods.3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§205 ods.1 O.s.p).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1
konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností
súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a)
rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci
(§ 205 ods. 2 O.s.p.).

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.